

door de Goden aan mij geschonken, geschieden al deze wonderen.” De Koningin was diep ontroerd, een hemelsche stilte trad er in. Ook de Pharao aanvaardde een vrucht, die ik hem aanbood en zijn zuster eveneens, de prinsen en prinsessen hielden hun handen op, ook zij ontvingen. Maar de priesters van Isis en de opperpriester voelden zich verslagen.

Dectar's oogen straalden van geluk en vreugde. Onmiddellijk stelde ik mij op een ander wonder in. Ik zei tot allen die aanwezig waren: „De Goden willen, dat er nog een wonder geschieden zal.”

Ik concentreerde mij op mijn leider, want hij was het die wilde dat ik Dectar gelukkig zou maken en hem met zijn ziel verbinden.

Ik werd nu met mijn leider één, zag die andere wereld voor mij, plukte een sneeuw witte bloem en bracht haar op aarde en zei tot den Pharao: „Groote Pharao, de Goden willen, dat ik deze bloem aan uw zuster schenk, en gelijktijdig overhandigde ik Myra de bloem. Zij boog zich diep voor het wonder, keek mij aan en sprak van gevoel tot gevoel met mij: „Meester, o, Vader Taiti, ik zie Dectar.”

„U ziet daar mijn meester,” antwoordde ik, dat iedereen het kon hooren, „door mijn meester heb ik al deze wonderen ontvangen. Mag ik meester Dectar tot u brengen?”

„Gaarne, priester van Isis, heel gaarne.”

Ik bracht Dectar naar haar toe, twee zielen werden verbonden en tot één leven vereenigd. De Pharao en zijn gemalin vonden het wonderbaarlijk. Dectar sprak met zijn eeuwige liefde.

Rondom mij was er geluk, alleen de opperpriester deed geheimzinnig. De dieren kwamen aan mijn zijde en ik speelde met hen.

Myra en Dectar waren één en Myra's droom behoorde tot de werkelijkheid. Ook Dectar's gevoelens en verlangens, het ondergaan van al die krachten als priester, werden nu bewaarheid. Zijn denken en voelen was het reine en natuurlijke bewustzijn, dat hij zich in al die levens had eigen gemaakt.

De Pharao zei tot mij: „Priester van Isis, wij zagen wonderen, die slechts eens worden geschonken. **Wij danken de Goden van 300**

Isis, dat wij deze wonderen hebben mogen aanschouwen. Het afdalen uit hun hemelen hebben wij mogen beleven, aan de wonderen zien wij, dat de Goden in ons midden zijn. Gij brengt geluk in ons huis, uw bloed is gezegend, op uw hoofd zou ik de ster van ons huis willen zien. Wij zijn de Goden en u zeer dankbaar.”

En de Koningin zei: „Als gij wilt, priester van Isis, kom dan tot ons en vertel mij en de prinsessen van al deze wonderen.”

Een gevoel van schrik overviel mij, daarvan had mijn leider gesproken, maar ik antwoordde: „Wijze Koningin, als de Goden het wenschen, zoo kom ik weldra hier terug.”

Daarop mij tot den Pharao wendend, vroeg ik: „Is het mij gegund, groote Pharao, dat ik mij nu verwijder?”

Hij antwoordde: „Het is nog niet geschied, priester van Isis, dat mijn gasten heengaan, wanneer zij dat wenschen, maar de Goden zullen weten, waarom zij op deze wijze beslissen; ik leg mij bij

hun besluit neer. Ik zegen het oogenblik van uw komst en wacht op de gebeurtenissen, die op Isis zullen geschieden.”

Er was groote stilte. Daarop wendde de Pharao zich tot den opperpriester en zei: „Beste Iseués, dezen priester verhef ik tot Hoogepriester van Isis en ik denk, dat de Goden mij hun gevoelens en wenschen toezonden, waaraan ik zal gehoorzamen.”

Daarop richtte de Koningin het woord tot mij: „Gij zult Isis groot maken. Wilt u de Goden mijn dankbaarheid overbrengen, gij zijt zoo dicht in hun nabijheid en gij ziet, hoe mijn hart van liefde is vervuld. Wij allen danken u.”

Voordat wij zouden heengaan, voelde ik de stilte in mij komen en toen ik in de ruimte keek, zag ik mijn lieve Moeder. Ik hoorde haar tot mij zeggen: „Beste Venry, de Pharao zal je in zijn huis opnemen, op je hoofd rust de ster van ons huis, maar wees voorzichtig. Ga nu heen.”

Ik was heel gelukkig. Vele geschenken werden mij aangeboden.

Voor Dectar vroeg ik heerlijke oliën en ook die ontvingen wij.

De Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester.

In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.

Hij riep

Dectar tot zich en zei: „Morgen moet je beiden komen, voor nieuwe proeven.” Dan ging hij heen.

Ik had nu beleefd geheel bewust te zijn en toch wonderlijke krachten te beleven. Dat instellen op een dier was prachtig, waarbij ik met Dectar één bleef, en het allermooiste was, dat wij elkander in hem hadden ontmoet. Eerst dachten wij, dat hij ons had gevoeld, maar dit was niet mogelijk. Dectar was zeer verheugd en zei: „Wij moeten hem blijven volgen, Venry. Indien je voelt, dat er onzekerheid in je is en die onzekerheid in je blijft, sluiten wij ons daarginds op en moeten daar dan voorloopig blijven. **Wij gaan opnieuw wandelen, ik vertel je dan van**

i2r

verschillende wetten, maar wij blijven hem volgen.”

Zulks geschiedde, doch wij voelden niets bijzonders. In verbinding zagen wij, dat de meester zichzelf voelde en niet meer aan het gebeuren dacht. Die zekerheid in ons was voor ons het bewijs, dat wij gereed waren. Onze muur was prachtig, ook al dreigde er steeds gevaar.

Den avond brachten wij door met een onderzoek, want Dectar wilde, dat ik buiten mijn lichaam ging, doch hij zou mij in slaap brengen. Dit was noodig voor den volgenden dag. Mijn eigen meester nam mij een eerste proef af.

Mijn eerste bewuste uittreden door wilsconcentratie.

Dectar keerde tot mij terug en zei: „Zie je, Venry, al de jaren, die andere leerlingen moeten volgen, slaan wij nu over. Wij kunnen nu reeds van je gaven gebruik maken. Door te denken en te voelen komen wij zoover, doch zij hebben daar tien jaren voor nodig en sommigen vijftien jaar. Maar er zijn er ook, die niets bereiken. Nu zal ik trachten jou in slaap te brengen en dan moet je mij vanuit die andere wereld zeggen, wat je ziet. Zou je dat willen, Venry?”

„Heel gaarne, Dectar. Zeg mij maar, wat ik moet doen.”

„Je gaat rustig op je rug liggen en je maakt je geheel leeg.”

„Blijf ik bewust, Dectar?”

„Dat is de bedoeling, Venry. In die andere wereld ben je bewust en ga je zien, doch je lichaam is dan in slaap. Je hebt het immers al beleefd.”

Dectar keek naar mij en ik vroeg: „Heb je mij daarin gevolgd, Dectar?”

„Zie je niet, dat ik je meester ben, Venry?”

„Ik ben je zeer dankbaar, Dectar. Je bent een geleerd priester.”

„Vanuit die wereld, Venry, zal je met mij praten. Voel je, dat dit mogelijk is?”

„Ja, Dectar, ik begrijp je.”

„Welnu, als je daar bent, dan ga ik je vragen stellen. De meesters zullen het morgen doen, maar dan zijn wij gereed.”

122

Ik legde mij neer, Dectar nam aan mijn voeteneind plaats en stelde zijn concentratie op mij in. Oogenblikkelijk voelde ik mij moe worden en de slaap overviel me. Al dieper en dieper zonk ik weg en ik wist van niets meer af. Mijn organisme was nu in een trancetoestand gekomen, wat eigenlijk niets anders dan het in slaap zijn beteekende.

Dan ging ik waarnemen. Om mij zag ik licht. Toen daalde ik in mijn eigen organisme af en volgde de werking van mijn hart. Daarna zag ik de bloedsomloop en de longen in werking, doch die werking was tot vijf procent verminderd, omdat ik zelf de stuwing, het innerlijke leven voor mijn stoffelijk organisme was.

Deze wonderlijke gewaarwording beleefde ik eenige malen.

Telkens daalde ik in mijn lichaam af, om de werking van alle organen te volgen.

Zoo zag ik, dat de bloedsomloop versnelde, het hart sneller ging kloppen en in mijn lichaam meer leven kwam. Maar die werking was ik zelf, die thans buiten het organisme leefde. Mijn gehele lichaam was innerlijk verlicht en die kracht dankte het aan Dectar's concentratie, waardoor alle organen zichtbaar werden.

Hij vroeg mij naar hetgeen ik waarnam en ik hoorde hem zeggen:

„Hoor je mij, Venry?”

„Ja, Dectar, heel duidelijk.” Mijn mond sprak deze woorden uit door mijn wil en concentratie op de organen in te stellen; daarna volgde het uitspreken van mijn gevoelens. Ook dit was voor mij een nieuw wonder, een nieuw beleven, dat ik nog niet kende. Het was wonderbaarlijk.

Dan zei Dectar: „Je moet je beter concentreeren en iets duidelijker spreken, Venry. Voel je, wat ik bedoel?”

„Ja, Dectar, want ik zie, hoe dit spreken geschiedt. De stemorganen ontvangen die kracht en werking van mij. Ik zie een koord, Dectar, en dat koord gaat van mijzelf uit naar het stoflichaam. Ik zit daaraan vast, je zal dat ook wel kennen. Wanneer

ik nu denk en wil praten gaat het als vanzelf, en neemt dat koord mijn voelen en willen over. Het brengt het naar de andere organen, waarvan de hersenen deel uitmaken en die hersenen doen

123

mijn mond uitspreken, wat ik zelf in de wereld, waarin ik nu leef, voel en zeggen wil.”

„Prachtig, beste Venry, nu reeds volkomen, 't is een wonder,

zoo zonder school of opleiding, het is heel mooi en je hebt duidelijk tot mij gesproken.”

Hij liet er op volgen: „Je moet zoo weinig mogelijk woorden gebruiken, kort, heel kort, maar toch alles duidelijk verklaren.”

„Is dat voor de proeven, Dectar?”

„Tijdens de proeven moeten wij trachten heel nauwkeurig te zijn, Venry. Alleen dat zien, wat men je vraagt, niets anders. Kun je je verwijderen?”

door de Goden aan mij geschonken, geschieden al deze wonderen.” De Koningin was diep ontroerd, een hemelsche stilte trad er in. Ook de Pharao aanvaardde een vrucht, die ik hem aanbood en zijn zuster eveneens, de prinsen en prinsessen hielden hun handen op, ook zij ontvingen. Maar de priesters van Isis en de opperpriester voelden zich verslagen.

Dectar's oogen straalden van geluk en vreugde. Onmiddellijk stelde ik mij op een ander wonder in. Ik zei tot allen die aanwezig waren: „De Goden willen, dat er nog een wonder geschieden zal.”

Ik concentreerde mij op mijn leider, want hij was het die wilde dat ik Dectar gelukkig zou maken en hem met zijn ziel verbinden.

Ik werd nu met mijn leider één, zag die andere wereld voor mij, plukte een sneeuw witte bloem en bracht haar op aarde en zei tot den Pharao: „Groote Pharao, de Goden willen, dat ik deze bloem aan uw zuster schenk, en gelijktijdig overhandigde ik Myra de bloem. Zij boog zich diep voor het wonder, keek mij aan en sprak van gevoel tot gevoel met mij: „Meester, o, Vader Taiti, ik zie Dectar.”

„U ziet daar mijn meester,” antwoordde ik, dat iedereen het kon hooren, „door mijn meester heb ik al deze wonderen ontvangen. Mag ik meester Dectar tot u brengen?”

„Gaarne, priester van Isis, heel gaarne.”

Ik bracht Dectar naar haar toe, twee zielen werden verbonden en tot één leven vereenigd. De Pharao en zijn gemalin vonden het wonderbaarlijk. Dectar sprak met zijn eeuwige liefde.

Rondom mij was er geluk, alleen de opperpriester deed geheimzinnig. De dieren kwamen aan mijn zijde en ik speelde met hen.

Myra en Dectar waren één en Myra's droom behoorde tot de werkelijkheid. Ook Dectar's gevoelens en verlangens, het ondergaan van al die krachten als priester, werden nu bewaarheid. Zijn denken en voelen was het reine en natuurlijke bewustzijn, dat hij zich in al die levens had eigen gemaakt.

De Pharao zei tot mij: „Priester van Isis, wij zagen wonderen, die slechts eens worden geschonken. Wij danken de Goden van 300

Isis, dat wij deze wonderen hebben mogen aanschouwen. Het afdalen uit hun hemelen hebben wij mogen beleven, aan de wonderen zien wij, dat de Goden in ons midden zijn. Gij brengt geluk in ons huis, uw bloed is gezegend, op uw hoofd zou ik de ster van ons huis willen zien.” Wij zijn de Goden en u zeer dankbaar.”

En de Koningin zei: „Als gij wilt, priester van Isis, kom dan tot ons en vertel mij en de prinsessen van al deze wonderen.”

Een gevoel van schrik overviel mij, daarvan had mijn leider gesproken, maar ik antwoordde: „Wijze Koningin, als de Goden het wenschen, zoo kom ik weldra hier terug.”

Daarop mij tot den Pharao wendend, vroeg ik: „Is het mij gegund, groote Pharao, dat ik mij nu verwijder?”

Hij antwoordde: „Het is nog niet geschied, priester van Isis, dat mijn gasten heengaan, wanneer zij dat wenschen, maar de Goden zullen weten, waarom zij op deze wijze beslissen; ik leg mij bij

hun besluit neer. Ik zegen het oogenblik van uw komst en wacht op de gebeurtenissen, die op Isis zullen geschieden.”

Er was groote stilte. Daarop wendde de Pharao zich tot den opperpriester en zei: „Beste Iseués, dezen priester verhef ik tot Hoogepriester van Isis en ik denk, dat de Goden mij hun gevoelens en wenschen toezonden, waaraan ik zal gehoorzamen.”

Daarop richtte de Koningin het woord tot mij: „Gij zult Isis groot maken. Wilt u de Goden mijn dankbaarheid overbrengen, gij zijt zoo dicht in hun nabijheid en gij ziet, hoe mijn hart van liefde is vervuld. Wij allen danken u.”

Voordat wij zouden heengaan, voelde ik de stilte in mij komen en toen ik in de ruimte keek, zag ik mijn lieve Moeder. Ik hoorde haar tot mij zeggen: „Beste Venry, de Pharao zal je in zijn huis opnemen, op je hoofd rust de ster van ons huis, maar wees voorzichtig. Ga nu heen.”

Ik was heel gelukkig. Vele geschenken werden mij aangeboden.

Voor Dectar vroeg ik heerlijke oliën en ook die ontvingen wij.

De Pharao overhandigde mij de teekens van den hoogepriester.

In slechts korten tijd was ik van de allerlaagste tot de allerhoogste treden opgeklommen. Met dit resultaat kon ik tevreden zijn.

Hij riep

Dectar tot zich en zei: „Morgen moet je beiden komen, voor nieuwe proeven.” Dan ging hij heen.

Ik had nu beleefd geheel bewust te zijn en toch wonderlijke krachten te beleven. Dat instellen op een dier was prachtig, waarbij ik met Dectar één bleef, en het allermooiste was, dat wij elkander in hem hadden ontmoet. Eerst dachten wij, dat hij ons had gevoeld, maar dit was niet mogelijk. Dectar was zeer verheugd en zei: „Wij moeten hem blijven volgen, Venry. Indien je voelt, dat er onzekerheid in je is en die onzekerheid in je blijft, sluiten wij ons daarginds op en moeten daar dan voorloopig blijven. **Wij gaan opnieuw wandelen, ik vertel je dan van**

i2r

verschillende wetten, maar wij blijven hem volgen.”

Zulks geschiedde, doch wij voelden niets bijzonders. In verbinding zagen wij, dat de meester zichzelf voelde en niet meer aan het gebeuren dacht. Die zekerheid in ons was voor ons het bewijs, dat wij gereed waren. Onze muur was prachtig, ook al dreigde er steeds gevaar.

Den avond brachten wij door met een onderzoek, want Dectar wilde, dat ik buiten mijn lichaam ging, doch hij zou mij in slaap brengen. Dit was noodig voor den volgenden dag. Mijn eigen meester nam mij een eerste proef af.

Mijn eerste bewuste uittreden door wilsconcentratie.

Dectar keerde tot mij terug en zei: „Zie je, Venry, al de jaren, die andere leerlingen moeten volgen, slaan wij nu over. Wij kunnen nu reeds van je gaven gebruik maken. Door te denken en te voelen komen wij zoover, doch zij hebben daar tien jaren voor noodig en sommigen vijftien jaar. Maar er zijn er ook, die niets bereiken. Nu zal ik trachten jou in slaap te brengen en dan moet je mij vanuit die andere wereld zeggen, wat je ziet. Zou je dat willen, Venry?”

„Heel gaarne, Dectar. Zeg mij maar, wat ik moet doen.”

„Je gaat rustig op je rug liggen en je maakt je geheel leeg.”

„Blijf ik bewust, Dectar?”

„Dat is de bedoeling, Venry. In die andere wereld ben je bewust en ga je zien, doch je lichaam is dan in slaap. Je hebt het immers al beleefd.”

Dectar keek naar mij en ik vroeg: „Heb je mij daarin gevolgd, Dectar?”

„Zie je niet, dat ik je meester ben, Venry?”

„Ik ben je zeer dankbaar, Dectar. Je bent een geleerd priester.”

„Vanuit die wereld, Venry, zal je met mij praten. Voel je, dat dit mogelijk is?”

„Ja, Dectar, ik begrijp je.”

„Welnu, als je daar bent, dan ga ik je vragen stellen. De meesters zullen het morgen doen, maar dan zijn wij gereed.”

122

Ik legde mij neer, Dectar nam aan mijn voeteneind plaats en stelde zijn concentratie op mij in. Oogenblikkelijk voelde ik mij

moe worden en de slaap overviel me. Al dieper en dieper zonk ik weg en ik wist van niets meer af. Mijn organisme was nu in een trancetoestand gekomen, wat eigenlijk niets anders dan het in slaap zijn beteekende.

Dan ging ik waarnemen. Om mij zag ik licht. Toen daalde ik in mijn eigen organisme af en volgde de werking van mijn hart. Daarna zag ik de bloedsomloop en de longen in werking, doch die werking was tot vijf procent verminderd, omdat ik zelf de stuwung, het innerlijke leven voor mijn stoffelijk organisme was.

Deze wonderlijke gewaarwording beleefde ik eenige malen.

Telkens daalde ik in mijn lichaam af, om de werking van alle organen te volgen.

Zoo zag ik, dat de bloedsomloop versnelde, het hart sneller ging kloppen en in mijn lichaam meer leven kwam. Maar die werking was ik zelf, die thans buiten het organisme leefde. Mijn geheele lichaam was innerlijk verlicht en die kracht dankte het aan Dectar's concentratie, waardoor alle organen zichtbaar werden.

Hij vroeg mij naar hetgeen ik waarnam en ik hoorde hem zeggen:

„Hoor je mij, Venry?”

„Ja, Dectar, heel duidelijk.” Mijn mond sprak deze woorden uit door mijn wil en concentratie op de organen in te stellen; daarna volgde het uitspreken van mijn gevoelens. Ook dit was voor mij een nieuw wonder, een nieuw beleven, dat ik nog niet kende. Het was wonderbaarlijk.

Dan zei Dectar: „Je moet je beter concentreeren en iets duidelijker spreken, Venry. Voel je, wat ik bedoel?”

„Ja, Dectar, want ik zie, hoe dit spreken geschiedt. De stemorganen ontvangen die kracht en werking van mij. Ik zie een koord, Dectar, en dat koord gaat van mijzelf uit naar het stoflichaam. Ik zit daaraan vast, je zal dat ook wel kennen. Wanneer

ik nu denk en wil praten gaat het als vanzelf, en neemt dat koord mijn voelen en willen over. Het brengt het naar de andere organen, waarvan de hersenen deel uitmaken en die hersenen doen

123

mijn mond uitspreken, wat ik zelf in de wereld, waarin ik nu leef, voel en zeggen wil.”

„Prachtig, beste Venry, nu reeds volkomen, 't is een wonder, zoo zonder school of opleiding, het is heel mooi en je hebt duidelijk tot mij gesproken.”

Hij liet er op volgen: „Je moet zoo weinig mogelijk woorden gebruiken, kort, heel kort, maar toch alles duidelijk verklaren.”

„Is dat voor de proeven, Dectar?”

„Tijdens de proeven moeten wij trachten heel nauwkeurig te zijn, Venry. Alleen dat zien, wat men je vraagt, niets anders.

Kun je je verwijderen?”

Het is de eeuwige waarheid, dat de mensch
zal leeren en zijn hoofd zal buigen, wanneer de waarheid
115

hem wordt getoond, totdat zijn persoonlijkheid tot in de kern
geknakt en gebroken is. Ik voelde ontzag voor die **Groote
Onbekende Grootheid**, voor God. **Daarom nam ik mijn woorden
terug en begroef mijn oude ik. Nu weet ik wat spiritualisme
is en beteekent, nu ik zelf geest ben en leef.**

Toen ik van je heenging zat ik te rillen en te beven op den
wagen. Waarom, dat wist ik niet. Ik dacht dat ik kou had
gevat, maar vroeg me af waar dat zoo ineens vandaan kwam
en vond het erg vreemd. Het was niet gewoon en ik voelde
me angstig. Maar waarom die angst zoo ineens? Verschillende
gedachten vlogen door mijn hoofd, maar ik kwam er niet
achter. In mij was er iets dat op mij inwerkte en ik dacht,
dat komt van hem, door dat vervloekte spiritisme en de
dooden. Voortdurend voelde ik van die koude rillingen en
meende, dat iets warms me goed zou doen. Toch keerde ik
steeds in gedachten naar jou terug en dan voelde ik die angst
weer in mij opkomen. Zoo gingen eenige dagen voorbij, maar
ik kon mij van die vrees niet bevrijden. Er spookten rare
dingen door mijn hoofd. Veronderstel nu eens, zoo dacht ik,
**dat ik spoedig moet sterven? Als ik dan leef, zooals hij zegt,
dan zal ik tot hem terugkeeren en zeggen, hier ben ik en ik
zou kloppen zóó hard, dat hij geen rust meer had in zijn
eigen huis. Waarom ik zoo vertoornd op je was, begreep ik
maar steeds niet. Daarna werd ik nog meer onrustig en werd
de angst steeds heviger, zoodat ik dacht dat je me behekst
had. Ik wilde je komen opzoeken, maar kreeg er de gelegenheid
niet voor. Wie weet wat er dan zou zijn geschied, want
ik kende mezelf niet meer. Zouden het de dooden zijn, vroeg
ik mij af, die mij angstig maken?** Neen, want dat is toch
onzin? Weer gingen er eenige dagen voorbij, maar ik bleef
in dien onverklaarbaren toestand. Daarna voelde ik mij ziek,
echt ziek, ik voelde dat ik koorts had en toch gaf ik er niet
aan toe. In dezen toestand leefde ik eenige dagen en intusschen
voelde ik mijn angst vermeerderen. Het was alsof de

duivel mij op de hielen zat en dat alles schreef ik daaraan toe, dat ik met jou over het spiritisme had gesproken. Ik
116

voelde me steeds onrustiger en zieker worden. Maar hoevele malen gebeurt het niet, dat je te ziek bent om uit je oogen te kijken en **dat je toch moet werken, totdat je er bij neer valt.** Je moet wel werken, want voor jou neemt men een ander. Dus sleepte ik mij voort, steeds maar voort en wist met mijzelf geen raad, daar mijn angst bleef. Nu eens gaf ik de schuld aan jou, dan aan mijn ziekte. Toch loste zich dit raadsel niet voor mij op en het werd steeds onnatuurlijker. Had ik hem maar nooit geroepen, hij heeft dien angst in mij gelegd, zoo dacht ik. Het kan niet anders, want dadelijk toen je heenging, ben ik het gaan voelen. Ik heb naar mijn eigen noodlot gevraagd, ik had niet moeten spotten. Steeds grooter werd mijn angst, toch liet ik er niemand iets van voelen, maar trachtte meer van het spiritisme te weten te komen.

Wanneer ik met vrienden moest wachten, dan bracht ik het gesprek daarop. Ik vroeg hun of zij iets van spiritisme afwisten. Spiritisme, zeiden er enkelen, daar wordt je zenuwziek van. Daar heb je het al, dacht ik, dat is schuld aan mijn onrust. Mijn zenuwen zijn alleen reeds in de war, omdat ik er met hem over heb gesproken. Maar ik, die voor niemand bang was, moest ik mij dan aan dat **vervloekte gedoe overgeven?** Toch keerde het telkens in mij terug en ik kon hiertegen niets inbrengen, zoodat ik dacht gek te worden.

Maar nu ik alles weet en begrijp, Jozef, is alles machtig en leerzaam en heeft het een diepe beteekenis. Ik wist niet beter en al had ik beter geweten, ik geloof niet, dat ik de diepe beteekenis ervan zou hebben gevoeld. In mij werkte het; in mij lag de angst en die angst beteekende, dat ik spoedig zou sterven. Geen seconde heb ik daaraan gedacht, die waarheid lag ver van mij af. **Ik schreef dat onbestemde gevoel toe aan mijn ziek zijn en aan al die andere dingen.** Veel menschen zullen iets dergelijks beleven en, als zij zoo iets beleven, dan is het hun dood op aarde. Het was een waarschuwing, een innerlijke stem, die tot mij. **sprak, maar die ik niet verstond, niet wilde verstaan,** omdat ik alles verwierp wat met dit andere leven te maken had. Er waren natuurkrachten aan
117

het werk en die krachten hadden met mij te maken. Er ging in mij iets breken; met een geestelijk probleem was ik verbonden en dat was mijn aardsche dood.

Zoo zullen veel menschen hun dood van te voren voelen en dit toch niet begrijpen, omdat zij onnatuurlijk zijn en die natuurkrachten hebben gesmoord.

Er zijn geen kindertjes

in het universeele denken, de ziel is oeroud! Ze heeft, volgens mij,

185

millioenen malen geleefd. Maar zoover zijn wé nog niet! De ziel werd 'n persoonlijkheid. En die is het. Hans, waarvan wij de wetten en de ruimte nog niet kennen. Is dit allemaal nieuws voor je? Ik weet het niet, maar daarin zie ik het fundament Sopor vind je die fundamenteën in de straatgoten van 'n stad. Waar je maar kijkt, zie je ze."

„Ga verder, Frederik."

„Komen wij thans tot het beschouwen van de verschijnselen, dan zie je, Hans, dat alles om het natuurlijke bewustzijn draait. De gekken beleven dus thans de wetten voor de ziel, niet de onze voor deze rotte maatschappij, maar juist die welke ónder het dagbewuste denken en voelen een eigen wereld vertegenwoordigen. Ik noem ze hierdoor bovennatuurlijk, omdat elke gedachte, die vanuit het zieleleven te voorschijn treedt, die diepte en onmetelijkheid bezit. Eén menselijke gedachte.

Hans, het doet er niet toe waaraan gewijd, bezit 'n universele diepte en bezit ook 'n eigen afstemming, die weer bovennatuurlijk is. Het is niet zoo vreemd nu, dat 'n gek, in welken graad die zich ook bevindt, bezig is zich los te maken van de innerlijke gevoelswereld, waardoor hierna de verstoffelijking ontstaat, dat de abnormale regelrecht naar de natuurlijke maatschappij voert. Was er geen godsdienst ontstaan, dan waren er tevens geen godsdienstige gekken. Voel je dan niet, dat onmiddellijk die ziekte oplost? Indien de theoloog nadenkt, voelt, waarvoor hij staat en zijn zieken leert, is zijn wereld nog rotter, nog onbewuster dan die van jou. Betreden we de kerk, dan staan we voor dezelfde wetten. Doordat God nog altijd verdoemt, de ziel als Zijn kind tegenover het eeuwige branden plaatst, vallen er slachtoffers. Omdat de persoonlijkheid van de kerk zelf nog onbewust is, komen er godsdienstwaanzinnigen! En jullie als geleerden nu moeten trachten hun zieken, hun mensen, die ze zóó wonderbaarlijk natuurlijk hebben afgeslacht, innerlijk hebben gebroken, nieuw leven en 'n ander bewustzijn schenken. Die dingen, Hans, liggen in de straatgoten van je stad. En duizenden goddelijke zaken meer, die de mensen volkomen hebben verkracht, waardoor deze chaos is ontstaan!

Wat moeten wij doen voor je inrichting? Bij jou leeft en ligt het niet.

We moeten méér doen voor de parapsychologie dan voor welk ander wetenschappelijk onderwerp ook, die faculteit is het, die de zieken op slag geneest en hun 'n Goddelijk, maar menselijk verstand geeft. Jullie denken, dat je gelijk hebt, ik zeg je: jullie dénken niet! Jullie zijn onbewust en komen er nooit. Praatjes maken, dat kun je. De boel er bij neer

smijten, God voor ploert uitmaken en zoo/meer. Wat jullie kunnen doen is briefjes bij de lijken leggen, waarin je Hem voor het menselijke gerecht roept om Hem in de gevangenis te stoppen. Of je hangt Hem op! Dat is alles! Ik weet wel, dat als je je leven voor deze zielen kunt

t86

I -

inzetten, 'n ander zich met de door hem uitgevonden stof injecteert om zijn doel te bereiken, doen jullie dat! Alles voor zijn zieken doen, is machtig mooi, maar daar gaat het niet om. En als je zegt. Hans, dat er al gekken genoeg zijn — ik sla je thans met je eigen woorden — is dat de ergste wartaal die ik ooit heb gehoord: het is zóó onbenullig, zóó onbeholpen, dat mijn eigen stunteligheid nog maar kinderspel daarbij is.” „Hoezoo, Frederik?”

„Hoezoo? Weet je het dan niet? Denk je niet meer? Ben je nu al versuft, stikt het in je brein? Loop je over? Kun je niet verder? Ik geloof je niet. Het bewijst, dat jullie geleerden geen diepte bezitten. Wanneer men jullie ziet, loop je met tien brillen op en zes hoeden en dan vraag je nog waar al die spullen zijn gebleven. Ik zeg je. Hans, als ik in mijn denken zoo vergeetachtig was, in den tijd dan dat ik bezig ben om hierin 'n gat te zoeken, dan had je mij al 'n tijd terug bij je zieken kunnen stoppen, maar ik zag zelf dat ik er niet zal komen. Jullie vergeten alles! Jullie denken zuiver uit de natuur! Je gaat de dingen ondersteboven gooien en je ziet niet, dat je vlak voor het masker staat en dat het ding, juist dat, je er alles van vertellen kan. Je gedachtenwereld is zoo rot als wat, men moet jullie eerst leeren denken. Je maakt duizenden analyses, maar, je komt er niet doorheen! Je strandt ergens en dan ga je maar verder. Je bedenkt iets, maar je raakt den ondergrond niet. Het is hierdoor, dat, wanneer men over problemen spreekt, jullie onmiddellijk naar je hoofd grijpen, omdat je denkt dat het barst. Maar het barst niet, jij dént verkeerd! Die fundamenteen voor je studie deugen ook niet. Jij moet de eerste jaren leeren denken en dan kom je tot de eigenlijke studie. Ik doe het anders je zult het zien, ik zal mijn menschen straks laten verklaren, hoe 'n natuurlijke wet in elkaar zit.”

„Maar waarom vindt je mijn houding stuntelig, Frederik.”

„Dank je, Hans, je bewijst nu, dat je .gaat denken. Ik was dat probleem nog niet vergeten. Denk niet, dat ik verwaand ben, of word.

Begrijpt de dokter dan niet dat hij geen enkele goddelijke wet in handen heeft? Begrijpt de dokter niet, dat het God geen cent kan schelen . of Jij geen kinderen wilt verwekken? Hoe onbeholpen ben je toch, hoe stuntelig naïef, mijnheer de geleerde, want dat heb je niet in handen. Het bewijst me, dat je niet doordenkt. Immers, mijn vriend, indien jij den gek géén leven gaf, geen lichaam dus, stond de ziel stil in haar „universeele” 'ontwikkeling. Jij hield haar evolutie tegen! Dan waren er wel geen gekken meer, maar dan stond deze wereld stop! En hoe willen wij, hoe willen die miljoenen zielen zich kunnen ontplooien? Dat kan alléén hier op aarde, in de stoffelijke wereld, door de stoffelijke wetten! Daarom kan ik je zeggen — en nu moet je goed luisteren. Hans, je krijgt thans college van me — dat 'n gek normaal is en dat wij menschen

187

abnormale verschijnselen bezitten, ons gansche doen en laten gek..... is!

Praatjes maken, dat kun je.

sprak, maar die ik niet verstond,
niet wilde verstaan,

Praatjes maken, dat kun je. De boel er bij neer
smijten, God voor ploert uitmaken en zoo/meer. Wat jullie kunnen doen
is briefjes bij de lijken leggen, waarin je Hem voor het menselijke
gerecht roept om Hem in de gevangenis te stoppen. Of je hangt Hem op!

Dat is alles! Ik weet wel, dat als je je leven voor deze zielen kunt
inzetten, 'n ander zich met de door hem uitgevonden stof injecteert om
zijn doel te bereiken, doen jullie dat! Alles voor zijn zieken doen, is
mchtig mooi, maar daar gaat het niet om.

Je bedenkt iets, maar je raakt den ondergrond niet.

=====

„, Het is niet
zoo vreemd nu, dat 'n gek, in welken graad die zich ook bevindt, bezig
is zich los te maken van de innerlijke gevoelswereld, waardoor hierna de
verstoffelijking ontstaat, dat de abnormale regelrecht naar de natuurlijke
maatschappij voert

